

РЕШЕНИЕ

№ 757

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 18.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10323** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по подадена жалба от А. Л. М. от [населено място], представляван от адв. А. Т., срещу писмо с изх. № РВТ23-ГР94-3605/1/13.10.2023 г. на секретаря на район В., Столична община /СО/, с което е отказано на жалбоподателя да бъде адресно регистриран по постоянен и настоящ адрес в обект Ателие, находящ се в [населено място], на [улица], ет. 7.

В жалбата са изложени подробни съображения за основателността ѝ и за незаконосъобразност на оспорения отказ. Посочва, че е собственик на имот с идентификатор № 68134.1933.2415.3.15, находящ се в [населено място], на [улица], ет. 7 /шести подпокривен/ на основание покупко-продажба. На това основание е поискал от кмета на район В. да извърши адресна регистрация по постоянен и настоящ адрес на посочения адрес, представляващ ателие. Ответникът е отказал, който отказ счита за незаконосъобразен. Оспорва компетентността на органа издал писмото, съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗГР. Счита, че същото не е издадено в предписаната от закона форма, липсва и изричен диспозитив. Излага аргументи и за противоречие на писмото с материалния закон, тъй като не е налице изрично изискване постоянния и настоящ адрес на гражданите да съвпадат с адрес на жилища по смисъла на § 5, т. 30 ДР на ЗУТ. Посочва, че ателието отговаря на изискванията и за жилище, като същото е обявено от жалбоподателя, че ще се ползва за такова и в архитектурно отношение притежава всички характеристики да се ползва

за това. Има обособена кухня, спалня, санитарен възел. Моли за отмяна на акта. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Г., който моли съдът да уважи жалбата и да отмени оспореното писмо като незаконосъобразно.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за незаконосъобразност на оспореното писмо.

Ответният орган – секретарят на район В., СО, с представената административна преписка взема становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че в чл. 92, ал. 2 от ЗГР изрично е разписано, че за извършването на адресната регистрация се изисква представяне на документ за ползване на имота за жилищни нужди, а не за извършване на творческа дейност, както е посочено в документа за собственост. Предназначението на обекта е ателие, като определението за това е разписано в ЗУТ. Следва да бъде иницирана промяна в предназначението на обекта от нежилищни в такъв за жилищни нужди. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, представляван от юрк. К., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недопустима, и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. Л. М. се легитимира като собственик на самостоятелен обект в сграда – Ателие № 15, с идентификатор 68134.1933.2415.3.15 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-68/02.12.2010 г. на изп.директор на АГКК, с адрес на имота: [населено място], район В., [улица], етаж 7, на шести (подпокривен) етаж, с предназначение Ателие за творческа дейност, с площ от 45,95 кв.м., състоящо се от ателие, баня с тоалетна и тераса, с НА за покупко-продажба на недвижим имот № 82, том IV, рег. № 5536, дело № 513/2020 г.

Със заявление за постоянен адрес от 05.08.2023 г., подадено по електронен път, А. М. е поискал от кмета на СО, район В. промяна на данните за постоянен адрес, като е заявил такъв с административен адрес: [населено място], район В., [улица], ет. 7, ателие 15.

От данните по делото се установява, че след установени нередовности, заявителят е уведомен от длъжностно лице от общинската администрация, че следва да представи документ за собственост в цялост.

На 28.09.2023 г., със заявление вх. № РВТ23-ГР94-3605/28.09.2023 г., адв. Т., в качеството си на пълномощник на жалбоподателя, е подала заявление за извършване на адресна регистрация за постоянен и настоящ адрес на А. М.. В заявлението е посочено, че лицето живее на адреса и желае да бъде регистрирано там. Към заявлението е приложен документ за собственост в цялост.

С оспореното в настоящото производство писмо изх. № РВТ23-ГР94-3685-1/13.10.2023 г. на секретаря на СО, район В., заявителят М. е уведомен, че от представения документ за собственост се установява, че искането за промяна на постоянен и настоящ адрес е за адресна регистрация в обект - ателие №

15, с адрес на имота: [населено място], район В., [улица]. ет. 7, състоящо се от ателие, баня с тоалетна и тераса.

В писмото е посочено, че в Закона за гражданската регистрация /ЗГР/, в чл. 92, ал. 2. т. 2 изрично е посочено, че за извършване на адресна регистрация се изисква представяне на документи за ползване на имота за жилищни нужди, а не за извършване на творческа дейност, както изрично е посочено в приложения от заявителя документ за собственост. Посочено е също така, че съгласно § 5, т. 30 от ДР към ЗУТ, "жилище" е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. А съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗУТ, в надземните етажи на жилищна сграда, освен жилища могат да се изграждат и ателиета и кабинети за индивидуална творческа дейност. Предвид цитираните разпоредби, ателието и кабинета са с различно предназначение, извън обхвата на ЗГР.

В заключение в писмото е посочено, че в конкретния случай, без да е налице иницирирана процедура по смяна на предназначението по предвидения от закона ред на обекта от ателие в жилище, на жалбоподателят не следва да бъде извършена регистрация по постоянен и настоящ адрес и липсва законова предпоставка да се извърши такава, тъй като обектът не служи за задоволяване на жилищни нужди по смисъла на § 5, т. 30 от ДР към ЗУТ и ЗГР, а за извършване на творческа дейност.

Липсват данни кога е връчено писмото на жалбоподателя.

Жалбата е подадена на 23.10.2023 г.

По делото се представи писмо № СОА21-ВК08-4489-7 на кмета на СО до кметовете на райони в СО относно извършване на адресни регистрации по постоянен и настоящ адрес в самостоятелни обекти - ателиета за индивидуална творческа дейност.

Представени са и писмо № СОА21-ВК08-4489-1 на кмета на СО до кметовете на райони в СО, относно извършване на адресни регистрации в обекти „Ателие“, на основание изменение на ЗУТ; писмо на зам.-министъра на регионалното развитие и благоустройството до кмета на СО, относно постъпило в МРРБ писмо от СО, във връзка с адресна регистрация в самостоятелен обект „ателие“ и писмо изх. № СТ-1705-04-123/11.10.2021 г. на началника на ДНСК до секретаря на СО, относно производство за откриване на адрес по реда на чл. 89 от ЗГР – район Т., СО.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е писмо изх. № РВТ23-ГР94-3685-1/13.10.2023 г. на секретаря на СО, район В., в което е обективизиран отказ за промяна на постоянен и настоящ адрес.

Жалбата е насочена срещу годин за оспорване акт. Искането за промяна на постоянен и настоящ адрес, представлява искане за извършване на административна услуга по смисъла на легалното определение § 1, т. 2, б. "а" от ПЗР на Закон за администрацията /ЗА/, като на основание § 8 от ПЗР на АПК за тези производства са приложими нормите за издаване и обжалване на индивидуални административни актове. Съгласно нормата на чл. 92 от ЗГР, адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето. По правилото на ал. 13 от същата норма, актовете на

органите по ал. 1, с които се отказва извършване на адресна регистрация или промяна на адрес, подлежат на оспорване по реда на АПК. Оттук следва, че за тези производства са приложими нормите за издаване и обжалване на индивидуални административни актове.

Ето защо, съдът намира, че е сезиран с жалба срещу годин за оспорване административен акт, а именно отказ жалбоподателят да бъде адресно регистриран по постоянен и настоящ адрес в обект Ателие, находящ се в [населено място], на [улица], ет. 7.

Компетентен да се произнесе по подадената жалба е АССГ, поради което с жалбата е сезиран надлежния орган. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на процесния акт, тъй като именно той е подал заявлението за адресна регистрация и тъй като жалбоподателят е адресат на процесното писмо, поради което с акта са засегнати негови права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства, тъй като няма данни за връчване, а и в процесното писмо не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие на отказа с процесуалните правила:

На първо място, оспореният административен акт, макар и в предписаната от закона писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, е издаден от некомпетентен административен орган. Липсата на оформяне на писмото във вид на заповед, по аргумент от чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА, и непосочване на правно основание за неговото издаване, не представляват съществени нарушения на формата на акта, тъй като имат подчинено значение спрямо фактическото основание и ясно изразена воля на органа за разрешаване на въпроса.

В писмото се съдържа изричен отказ на секретаря на СО, район В. да бъде адресно регистриран А. Л. М. по постоянен и настоящ адрес в обект Ателие, находящ се в [населено място], на [улица], ет. 7. Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗГР, адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето. В настоящия случай, писмото е издадено от секретаря на общината, като по делото не се представиха доказателства за предоставяне на правомощия от страна на кмета на СО, район В., въпреки дадените с определението за насрочване от 22.11.2023 г. указания от съда, че на основание чл. 170, ал. 1 от АПК, в доказателствена тежест на административния орган е да установи, че са налице фактическите основания,

посочени в оспорения акт, в това число, че акта е издаден от компетентен орган. В случая нито се твърди, нито са представени доказателства от ответника, че кметът на СО, район В. е делегирал права на секретаря на район В., СО. Като е сторил това, секретарят на СО, район В. е излязъл извън своята материална компетентност.

По тези съображения съдът счита, че секретарят на СО, район В. е постановил нищожен административен акт в цялост, който не е породил предвидените в закона правни последици и съдът следва да прогласи нищожността му. Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. Един административен акт се преценява, дали е нищожен или незаконосъобразен, с оглед на степента на допуснатия порок, като съответно се обявява за нищожен или се отменя като незаконосъобразен. Основанията за нищожност са тези водещи до незаконосъобразност на административния акт и посочени в чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени, до такава степен, че водят до невъзможност и недопустимост, актът да остане в правната действителност. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, а при констатиране на някое от основанията за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност.

По съответствие на отказа с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че отказът е издаден и в противоречие с материалните правила, поради следното. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното писмо обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в писмото правно основание за издаването му.

На първо място, между страните не е спорно, че жалбоподателят към момента на издаване на оспореният отказ е собственик на самостоятелен обект в сграда – Ателие № 15, с идентификатор 68134.1933.2415.3.15 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-68/02.12.2010 г. на изп. директор на АГКК, с адрес на имота: [населено място], район В., [улица], етаж 7, на шести (подпокривен) етаж, с предназначение Ателие за творческа дейност, с площ от 45,95 кв.м., състоящо се от ателие, баня с тоалетна и тераса, легитимиращ се с НА за покупко-продажба на недвижим имот № 82, том IV, рег. № 5536, дело № 513/2020 г.

Видно от оспореното писмо, административният орган е посочил, че в ЗГР, в чл. 92, ал. 2. т. 2 изрично е посочено, че за извършване на адресна регистрация се изисква представяне на документи за ползване на имота за жилищни нужди, а не за извършване на творческа дейност, както изрично е посочено в приложения от документ за собственост. Посочено е също така, че съгласно § 5, т. 30 от ДР към ЗУТ, "жилище" е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. А съгласно чл. 38. ал. 1 от ЗУТ, в надземните етажи на жилищна сграда, освен жилища могат да се изграждат и ателиета и кабинети за индивидуална творческа дейност. Предвид цитираните разпоредби, ателието и кабинета са с различно предназначение извън обхвата на ЗГР. В този смисъл, без да е налице иницирана процедура по смяна на предназначението по предвидения от закона ред на обекта от

ателие в жилище, на жалбоподателят не следва да бъде извършена регистрация по постоянен и настоящ адрес и липсва законова предпоставка да се извърши регистрация, тъй като обектът не служи за задоволяване на жилищни нужди по смисъла на § 5, т. 30 от ДР към ЗУТ и ЗГР, а за извършване на творческа дейност.

Обществените отношения, свързани с адресната регистрация на лицата, пребиваващи на територията на Република България са уредени в ЗГР и Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, а целта на адресната регистрация е да отрази действителното фактическо положение на мястото, на което гражданите са се установили да живеят и съответно където да получават кореспонденция и да ползват произтичащите от това права и услуги.

По делото безспорно се установява, че А. М. е подал заявление за постоянен адрес, в което изрично е посочил желанието си да бъде регистриран в населено място [населено място], район В., [улица], ет. 7, ателие 15, за което е приложил изискуемият се от чл. 92, ал. 2, т. 1 от ЗГР документ за собственост на имота - ателие. Съобразно цитираната правна норма, за извършване на адресна регистрация на адрес в страната лицата представят един от следните документи - документ за собственост. Административният орган е отказал да бъде извършена поисканата адресна регистрация, тъй като незаконосъобразно е преценил, че ателието е обект, който не може да бъде определен като жилище. Т.е. релевантните факти при издаване на оспорения отказ касаят единствено дали за процесния имот е жилище или ателие.

Настоящият съдебен състав счита, че за административния орган няма правно основание да откаже заявената адресна регистрация, тъй като са налице данни, че ателието се ползва за жилищни нужди. В закона няма изрично изискване адресната регистрация да се извършва само в обект – жилище по смисъла на чл. 40, ал. 1 от ЗУТ. Съгласно разпоредбата на § 5, т. 29 от ДР на ЗУТ, "Жилищна сграда" е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. При определяне предназначението на сградата ателиетата се считат за жилища. В текста на т. 29а от § 5 на ДР на ЗУТ е разписано, че "Сграда със смесено предназначение" е нежилищна сграда, която се състои от самостоятелни обекти с различно предназначение, като при наличие на жилища, те заемат по-малко от 60 на сто от разгънатата ѝ застроена площ. При определяне предназначението на сградата ателиетата се считат за жилища. Т.е. съгласно цитираните правни норми, при определяне предназначението на сградата, ателиетата се считат за жилища, респ. съгласно § 5, т. 30 от ДР на ЗУТ „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди, на която законова характеристика в случая отговаря и ателието.

Независимо от това, че съгласно посочените разпоредби ателието се счита за жилище и може да се осъществи на адреса му заявената регистрация, законодателят не въвежда с понятието за адрес задължение за лицето да посочи за свой адрес само „жилище“ по смисъла на ЗУТ, а съгласно разпоредбата на чл. 89, ал. 1 от ЗГР, предвид на употребения съюз „или“ това може да бъде и друг обект на собственост, годен фактически да се ползва за жилищни нужди. Целта на адресната регистрация е да отрази действителното фактическо положение на мястото, на което гражданите са се установили да живеят и съответно където да получават кореспонденция и да ползват произтичащите от това права и услуги. Разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и ал. 2 от ЗГР не поставят каквото и да е изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да

съвпада единствено и само с адрес на имоти със статут на "жилище" по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Анализът на текста не сочи императивно изискване гражданинът да посочи като свой адрес единствено „жилище“ по смисъла на ЗУТ. Граматическото тълкуване на разпоредбата недвусмислено навежда на извода, че законодателят е предвидил за гражданите две алтернативни възможности за посочване на адрес - това да е мястото, на което живеят или това да е мястото на което получават своята кореспонденция. Съюзът "или" безспорно сочи годността на „ателие“, разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което жалбоподателят може да получава кореспонденцията по смисъла на чл. 89, ал. 1, предл. последно ЗГР. /В този смисъл решение № 2596/24.02.2021 г. по адм. д. № 8838/2020 г. на ВАС, Трето отделение, решение № 11670/28.11.2023 г. по адм.дело № 8699/2023 г. на ВАС, Трето отделение/

В процесния случай не са налице законови предпоставки за така постановения отказ да бъде извършена исканата адресна регистрация.

Следователно е налице твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е нищожен и незаконосъобразен, като издаден от некомпетентен орган и в противоречие с материалноправните разпоредби. Жалбата като основателна следва да се уважи, отказът следва да бъде отменен, като на основание чл. 173, ал. 3 и ал. 4, и чл. 174 от АПК, преписката следва да бъде изпратена на кмета на СО, район В. за ново произнасяне, съобразно изложените мотиви от съда, които са задължителни, относно приложението на материалния и процесуалния закон.

По разноските:

Предвид изхода на спора и своевременното направено искане за това, на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143 от АПК. По делото не е представен списък на разноските. Представена е само квитанция за заплатена държавна такса в размер на 10 лв. Делото не се отличава с голяма фактическа или правна сложност за този род дела, поради което адвокатското възнаграждение следва да се определи в установения минимум в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ДВ, бр. 88 от 2022 г./, поради което съдът намира, че на жалбоподателя се дължат разноски общо в размер на 1010 лв.

С оглед изхода на делото на ответника не се дължат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ, чл. 173, ал. 3 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО писмо с изх. № РВТ23-ГР94-3605/1/13.10.2023 г. на секретаря на район В., Столична община, с което е отказано на А. Л. М. да бъде адресно регистриран по постоянен и настоящ адрес в обект Ателие, находящ се в [населено място], на [улица], ет. 7.

ВРЪЩА делото като преписка на кмета на район В., Столична община, за ново произнасяне по заявление вх. № РВТ23-ГР94-3605/28.09.2023 г. от А. Л. М., съобразно дадените указания по тълкуване и прилагане на закона, в 14-ДНЕВЕН СРОК от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Столична община **ДА ЗАПЛАТИ** на А. Л. М., с ЕГН [ЕГН] сумата от 1010 лв., направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: